ទីប្រាំបី គឺមកពីចំណោមទាំងប្រាំពីរ — លេខបី

ដានីយ៉ែល ជំពូក ២

Jeff Pippenger
2023-09-17

សំណួរដែលយើងនឹងស្វែងរកដំណោះស្រាយនៅក្នុងអត្ថបទនេះ គឺថា ការលើកឡើងជាលើកដំបូងអំពីនគរទាំងឡាយនៃព្រះបន្ទូលទំនាយក្នុងព្រះគម្ពីរ នៅក្នុងដានីយ៉ែល ជំពូក ២ ស្របគ្នាយ៉ាងដូចម្តេចនឹងការលើកឡើងជាលើកចុងក្រោយអំពីនគរទាំងឡាយនៃព្រះបន្ទូលទំនាយក្នុងព្រះគម្ពីរ នៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១៧។ ខ្ញុំមានបំណងលើកឡើងនូវសំណួរខ្លះៗអំពីអ្វីដែលត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណពិតប្រាកដនៅក្នុងរូបសំណាករបស់នេប៊ូក្នេសា និងអំពីជំហររបស់អ្នកត្រួសត្រាយ ដែលថា ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ពួកគេតំណាងឲ្យចំណុចពេលដែលថ្មនោះនឹងវាយប៉ះជើងរូបសំណាក។

អ្នកស្រី White បញ្ជាក់ថា យើងបានឈានដល់ចំណុចដែល «កិច្ចការបរិសុទ្ធរបស់ព្រះត្រូវបានតំណាងដោយជើងនៃរូបសំណាក ដែលក្នុងនោះដែកត្រូវបានលាយជាមួយដីឥដ្ឋបទន់» ដែលនាងបានពណ៌នាបន្ថែមថា ជា «ការលាយបញ្ចូលគ្នារវាងអំណាចសាសនាចក្រ និងអំណាចរដ្ឋ»។

> «យើងបានមកដល់សម័យមួយ ដែលកិច្ចការបរិសុទ្ធរបស់ព្រះត្រូវបានតំណាងដោយជើងនៃរូបសំណាកនោះ ដែលក្នុងនោះដែកត្រូវបានលាយជាមួយដីឥដ្ឋសើម។ ព្រះមានប្រជាជនមួយ គឺជាប្រជាជនដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសហើយ ដែលការវិនិច្ឆ័យដឹងខុសត្រូវរបស់ពួកគេត្រូវតែបានញែកឲ្យបរិសុទ្ធ ហើយពួកគេមិនត្រូវក្លាយជាមិនបរិសុទ្ធដោយដាក់ឈើ ស្មៅស្ងួត និងជញ្ជ្រាំងលើគ្រឹះឡើយ។ ព្រលឹងរាល់រូបដែលស្មោះត្រង់ចំពោះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះនឹងឃើញថា លក្ខណៈសម្គាល់ដាច់ដោយឡែកនៃជំនឿរបស់យើង គឺថ្ងៃសប្ប័ទទីប្រាំពីរ។ ប្រសិនបើរដ្ឋាភិបាលនឹងគោរពថ្ងៃសប្ប័ទ ដូចដែលព្រះបានបង្គាប់ នោះវានឹងឈរនៅក្នុងកម្លាំងរបស់ព្រះ និងក្នុងការការពារជំនឿដែលបានប្រគល់មកម្តងជាសម្រេចដល់ពួកបរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែអ្នកនយោបាយរដ្ឋនឹងគាំទ្រថ្ងៃសប្ប័ទក្លែងក្លាយ ហើយនឹងលាយបញ្ចូលជំនឿសាសនារបស់ខ្លួនជាមួយនឹងការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះកូនចៅរបស់សាសនាចក្រប៉ាបនេះ ដោយលើកវាឲ្យខ្ពស់ជាងថ្ងៃសប្ប័ទដែលព្រះអម្ចាស់បានញែកជាបរិសុទ្ធ និងបានប្រទានពរ ដោយកំណត់វាដាច់ដោយឡែកសម្រាប់មនុស្សឲ្យកាន់ទុកជាបរិសុទ្ធ ទុកជាទីសម្គាល់រវាងទ្រង់ និងប្រជាជនរបស់ទ្រង់រហូតដល់មួយពាន់ជំនាន់។ ការលាយបញ្ចូលគ្នានៃអំណាចសាសនាចក្រ និងអំណាចរដ្ឋ ត្រូវបានតំណាងដោយដែក និងដីឥដ្ឋ។ សហភាពនេះកំពុងធ្វើឲ្យអំណាចទាំងមូលរបស់សាសនាចក្រទាំងឡាយចុះខ្សោយ។ ការប្រគល់អំណាចរបស់រដ្ឋដល់សាសនាចក្របែបនេះនឹងនាំមកនូវលទ្ធផលអាក្រក់។ មនុស្សទាំងឡាយស្ទើរតែឆ្លងកាត់ចំណុចនៃការអត់ឱនរបស់ព្រះហើយ។ ពួកគេបានយកកម្លាំងរបស់ខ្លួនទៅវិនិយោគក្នុងនយោបាយ ហើយបានរួបរួមជាមួយសាសនាចក្រប៉ាប។ ប៉ុន្តែ ពេលវេលានឹងមកដល់ ដែលព្រះនឹងដាក់

> ទោសអស់អ្នកដែលបានធ្វើឲ្យក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ក្លាយជាមោឃៈ ហើយអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេនឹងត្រឡប់មកលើខ្លួនពួកគេវិញ»។ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168.

ពេលវេលាដែលយើងបានមកដល់ ដែលក្នុងនោះ កិច្ចការបរិសុទ្ធរបស់ព្រះកំពុងត្រូវបានលាយបញ្ចូលជាមួយនឹងនយោបាយសាសនាចក្រ និងនយោបាយរដ្ឋ នោះជាការពិពណ៌នាអំពីរយៈពេលមួយដែលកំពុងដំណើរការទៅមុខជាបន្តបន្ទាប់។ នាងបាននិយាយថា ការលាយបញ្ចូលនេះ «កំពុងបន្ថយអំណាចទាំងមូលរបស់ពួកសាសនាចក្រ» ហើយវា «នឹងនាំមកនូវផលអាក្រក់» ហើយថា «ពេលវេលានឹងមកដល់ នៅពេលដែលព្រះនឹងផ្តន្ទាទោសដល់អ្នកទាំងឡាយដែលបានធ្វើឲ្យក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ក្លាយជាឥតប្រសិទ្ធភាព»។

ការលាយបញ្ចូលគ្នារវាងព្រះវិហារ និងរដ្ឋ ដែលធ្វើឲ្យអំណាចរបស់ព្រះវិហារទន់ខ្សោយ គឺជាការពិពណ៌នាអំពីព្រះវិហារនៅក្រុងពើរគ៉ាម៉ុស ដែលក្នុងនោះ ការរួមបញ្ចូលគ្នារវាងយុទ្ធសាស្ត្ររបស់ព្រះវិហារ និងយុទ្ធសាស្ត្ររបស់រដ្ឋ បានតំណាងឲ្យការធ្លាក់ចេញពីសេចក្ដីជំនឿ ដែលកើតឡើងមុនការបើកសម្ដែងនៃមនុស្សនៃអំពើបាប។ ពើរគ៉ាម៉ុស និងអធិរាជ ដែលជានិមិត្តរូបនៃការសម្របសម្រួលរវាងគ្រីស្ទសាសនា និងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ កើតឡើងនៅក្នុងនគរទីបួននៃ ដានីយ៉ែល ២។ ការសម្របសម្រួលនោះ ត្រូវបានតំណាងនៅក្នុង ដានីយ៉ែល ២ ដោយការប្រើពាក្យ «ដីឥដ្ឋ»។

> បពិត្រព្រះរាជា ទ្រង់បានទតឃើញ ហើយមើល៍! មានរូបធំមួយ។ រូបធំនោះ ដែលមានពន្លឺរុងរឿងយ៉ាងវិសេស បានឈរនៅចំពោះទ្រង់ ហើយរូបរាងរបស់វាគួរឲ្យស្ញែងខ្លាច។ ក្បាលរបស់រូបនេះជាមាសសុទ្ធ ទ្រូង និងដៃទាំងពីររបស់វាជាប្រាក់ ពោះ និងភ្លៅរបស់វាជាលង្ហិន ជើងរបស់វាជាដែក ហើយបាតជើងរបស់វាមួយផ្នែកជាដែក និងមួយផ្នែកជាដីឥដ្ឋ។ ទ្រង់បានទតឃើញរហូតដល់មានថ្មមួយត្រូវបានកាត់ចេញមក ដោយមិនមែនដោយដៃមនុស្ស ដែលបានបុករូបនោះត្រង់បាតជើងរបស់វា ដែលជាដែក និងដីឥដ្ឋ ហើយបានបំបែកវាជាកម្ទេច។ ដានីយ៉ែល ២:៣១–៣៤។

នៅពេលការបកស្រាយរបស់ដានីយ៉ែលបន្តទៅមុខទៀត នោះវាមិនមែនជា «ដីឥដ្ឋ» ទៀតឡើយ ប៉ុន្តែវាបានក្លាយជាដីឥដ្ឋកខ្វក់ ឬ «ដីឥដ្ឋល្បាប់»។

> ហើយដោយសារអ្នកបានឃើញជើង និងម្រាមជើង ដែលមួយផ្នែកជាដីឥដ្ឋរបស់ជាងស្មូន ហើយមួយផ្នែកជាដែក នោះនគរនោះនឹងត្រូវបែងចែកចេញជាផ្នែកៗ; ប៉ុន្តែនៅក្នុងនោះនឹងមានកម្លាំងនៃដែក ពីព្រោះអ្នកបានឃើញដែកលាយជាមួយដីឥដ្ឋសើម។ ដានីយ៉ែល 2:41។

ឥដ្ឋដ៏បរិសុទ្ធ ដែលជាឥដ្ឋរបស់ជាងស្មូន បានប្រែក្លាយទៅជាភក់ល្បាប់។ ព្រះជាម្ចាស់គឺជាជាងស្មូនដ៏ទេវភាព ហើយស្នាដៃរបស់ទ្រង់មិនដែលជាភក់ល្បាប់ឡើយ។

> ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទ្រង់ជាព្រះបិតារបស់យើងហើយ; យើងជាដីឥដ្ឋ ហើយទ្រង់ជាជាងស្មូនរបស់យើង; ហើយយើងទាំងអស់គ្នាជាស្នាព្រះហស្តរបស់ទ្រង់។ អេសាយ ៦៤:៨។

នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃក្រុងរ៉ូមបាកាន ក្រុមជំនុំស្មឺណាគឺជាដីឥដ្ឋសុទ្ធ។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃពើហ្គាម៉ុស ដែលជានគរទីបួនក្នុង ដានីយ៉ែល ២ ដីឥដ្ឋបានប្រែទៅជាដីឥដ្ឋលាយភក់។ អ្វីដែលត្រូវបានរៀបរាប់ជាលើកដំបូងក្នុងបទគម្ពីរនោះថាគ្រាន់តែជា «ដីឥដ្ឋ» ហើយបន្ទាប់មកថា «ដីឥដ្ឋរបស់ជាងស្មូន» នោះ ប្រែទៅជា «ដីឥដ្ឋលាយភក់» នៅពេលការបកស្រាយបន្តទៅមុខ។ ពើហ្គាម៉ុសគឺជាកន្លែងដែលការផ្លាស់ប្ដូរនោះត្រូវបានសម្រេចឡើង ដើម្បីរៀបចំផ្លូវសម្រាប់ធីយ៉ាទីរ៉ា ឬក្រុងរ៉ូមសម្តេចប៉ាប។ ការផ្លាស់ប្ដូរពី «ដីឥដ្ឋ» ទៅជា «ដីឥដ្ឋលាយភក់» គឺជាការធ្លាក់ចេញពីជំនឿ ដែលរៀបចំផ្លូវសម្រាប់ធីយ៉ាទីរ៉ា ដែលប៉ូលកំណត់អត្តសញ្ញាណថាជា «ការធ្លាក់ចេញពីជំនឿជាមុនសិន» ក្នុង ថែស្សាឡូនិកាទី២។

ពួកមិលើរ៉ាយត៍មិនអាចយើញលើសពីនគរទីបួន គឺទីក្រុងរ៉ូមបានឡើយ ហើយបានរំពឹងថា ការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងជាព្រឹត្តិការណ៍ទំនាយបន្ទាប់ ព្រោះថ្មដែលវាយបំផ្លាញជើងរូបសំណាកនោះតំណាងឲ្យការយាងមកលើកទីពីរ។ ប៉ុន្តែ តើព្រះគ្រីស្ទបានបង្កើតនគរមួយនៅឆ្នាំ 1798 ឬ? ព្រះអង្គពិតជាបានយាងចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធបំផុតនៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 ដើម្បីទទួលនគរមួយ ប៉ុន្តែ តើនគរនោះត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅពេលនោះឬ?

ចម្លើយចំពោះសំណួរទីមួយក្នុងចំណោមសំណួរទាំងពីរនោះ គឺថា ព្រះគ្រីស្ទមិនបានបង្កើតនគរអស់កល្បរបស់ទ្រង់នៅក្នុងឆ្នាំ 1798 ឡើយ។ សំណួរទីពីរថា តើព្រះគ្រីស្ទបានបង្កើតនគរអស់កល្បរបស់ទ្រង់នៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 ឬអត់ នោះ ក៏ជាទេដែរ។

តើមាននគរមួយត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងសម័យរ៉ូមមិនជឿឬ? ខ្ញុំសួរដូច្នេះ ពីព្រោះអ្នកត្រួសត្រាយបានយល់ថា នគរទីបួនគឺជារ៉ូមទាំងមិនជឿ និងបាប៉ាស៊ី ដែលកំណត់ឆ្នាំ 1798 ជាចុងបញ្ចប់នៃនគរទីបួន នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទនឹងបង្កើតនគរមួយដ៏ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។ ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរវិវរណៈកំណត់អត្តសញ្ញាណនគរបួនដែលបន្តបន្ទាប់ពីរ៉ូមមិនជឿ។

ប្រសិនបើនគរទីបួននៃដែកក្នុង ដានីយ៉ែល ជំពូក ២ គ្រាន់តែតំណាងឲ្យក្រុងរ៉ូមបែបពហុទេវនិយម ដែលក្នុងនោះការសម្រុះសម្រួលរបស់ កុងស្តង់ទីន ត្រូវបានតំណាងដោយដីឥដ្ឋដែលបានប្រែក្លាយជាដីឥដ្ឋសើមនោះ តើព្រះគ្រីស្ទបានបង្កើតនគរមួយនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនោះឬ? ចម្លើយគឺ បាទ/ចាស។ នៅឯឈើឆ្កាង ដែលជាប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ Pergamos មិនមែន Thyatira ទេ ព្រះគ្រីស្ទបានស្ថាបនានគររបស់ទ្រង់ គឺនគរនៃ «ព្រះគុណ»។ មាននគរអស់កល្បជានិច្ចមួយត្រូវបានស្ថាបនាឡើងនៅឯឈើឆ្កាង ហើយបល្ល័ង្កនៃនគរនោះជានិមិត្តរូបនៃបល្ល័ង្កមួយដែលត្រូវបានស្ថាបនាឡើងក្នុងអំឡុងពេលភ្លៀងចុងក្រោយ។ បល្ល័ង្កនៃភ្លៀងចុងក្រោយនោះតំណាងឲ្យនគរនៃ «សិរីល្អ» របស់ទ្រង់។

> សេចក្តីប្រកាសដែលសិស្សានុសិស្សបានប្រកាសក្នុងព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់នោះ ត្រឹមត្រូវពេញលេញក្នុងគ្រប់ប្រការទាំងអស់ ហើយព្រឹត្តិការណ៍ដែលវាបានចង្អុលបង្ហាញកំពុងតែកើតឡើងនៅពេលនោះផ្ទាល់។ “ពេលវេលាបានគ្រប់កំណត់ហើយ

នគរព្រះជាម្ចាស់បានខិតជិតមកដល់ហើយ” នេះជាសាររបស់ពួកគេ។ នៅពេលផុតកំណត់នៃ “ពេលវេលា” នោះ គឺហុកសិបប្រាំបួនសប្ដាហ៍នៃ ដានីយ៉ែល 9 ដែលត្រូវបន្តរហូតដល់ព្រះមេស្ស៊ី “ព្រះអង្គដែលត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំង” នោះ ព្រះគ្រីស្ទបានទទួលការចាក់ប្រេងតាំងដោយព្រះវិញ្ញាណ បន្ទាប់ពីព្រះអង្គបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយយ៉ូហាននៅទន្លេយ័រដាន់។ ហើយ “នគរព្រះជាម្ចាស់” ដែលពួកគេបានប្រកាសថាបានខិតជិតមកដល់នោះ ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសេចក្ដីសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នគរនេះមិនមែនជា ចក្រភពនៅលើផែនដី ដូចដែលពួកគេត្រូវបានបង្រៀនឲ្យជឿនោះឡើយ។ ក៏មិនមែនជា នគរអនាគតដ៏អមតៈនោះដែរ ដែលនឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅពេល “នគរ និងអំណាចគ្រប់គ្រង និងសិរីរុងរឿងនៃនគរនៅក្រោមមេឃទាំងមូល នឹងត្រូវបានប្រគល់ឲ្យប្រជាជននៃពួកបរិសុទ្ធរបស់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត” នោះឡើយ; គឺនគរអស់កល្បជានិច្ចនោះ ដែលក្នុងនោះ “អំណាចគ្រប់គ្រងទាំងអស់នឹងបម្រើ និងស្តាប់បង្គាប់ព្រះអង្គ”។ ដានីយ៉ែល 7:27។ តាមការប្រើប្រាស់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ពាក្យ “នគរព្រះជាម្ចាស់” ត្រូវបានប្រើសំដៅទាំងនគរនៃព្រះគុណ និងនគរនៃសិរីល្អ។ នគរនៃព្រះគុណត្រូវបានបង្ហាញដោយប៉ុលក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ជនជាតិហេព្រើរ។ បន្ទាប់ពីបានចង្អុលទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះអន្តរាគមន៍ដ៏ពោរពេញដោយព្រះមេត្តាករុណា ដែល “មានព្រះទ័យស្ទាក់ស្ទើរជាមួយនឹងអារម្មណ៍នៃភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង” នោះ សាវកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ “ដូច្នេះ ចូរឲ្យយើងចូលមកជិតបល្ល័ង្កនៃព្រះគុណដោយក្លាហាន ដើម្បីឲ្យយើងបានទទួលព្រះមេត្តាករុណា និងរកឃើញព្រះគុណ”។ ហេព្រើរ 4:15, 16។ បល្ល័ង្កនៃព្រះគុណតំណាងឲ្យនគរនៃព្រះគុណ ព្រោះការមានបល្ល័ង្កបញ្ជាក់ថាមាននគរមួយ។ ក្នុងពាក្យប្រៀបប្រដូចជាច្រើនរបស់ព្រះអង្គ ព្រះគ្រីស្ទប្រើពាក្យ “នគរស្ថានសួគ៌” ដើម្បីសំដៅទៅលើកិច្ចការនៃព្រះគុណដ៏ទេវភាពលើចិត្តរបស់មនុស្ស។

ដូច្នេះ បល្ល័ង្កនៃសិរីល្អ តំណាងឲ្យនគរនៃសិរីល្អ ហើយនគរនេះត្រូវបានសំដៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះថា៖ «កាលណាព្រះបុត្រានៃមនុស្សនឹងយាងមកក្នុងសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ហើយទេវតាបរិសុទ្ធទាំងអស់នៅជាមួយទ្រង់ នោះទ្រង់នឹងគង់លើបល្ល័ង្កនៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ហើយគ្រប់ទាំងសាសន៍នឹងត្រូវប្រមូលមកនៅចំពោះទ្រង់»។ ម៉ាថាយ 25:31, 32។ នគរនេះនៅតែស្ថិតក្នុងអនាគត។ វានឹងមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងឡើយ រហូតដល់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

«នគរនៃព្រះគុណត្រូវបានបង្កើតឡើងភ្លាមៗបន្ទាប់ពីការធ្លាក់ចុះរបស់មនុស្ស នៅពេលដែលផែនការមួយត្រូវបានរៀបចំឡើងសម្រាប់ការប្រោសលោះពូជពង្សដែលមានទោស។ នៅពេលនោះ វាមានស្រាប់នៅក្នុងព្រះបំណង និងដោយព្រះសន្យារបស់ព្រះ; ហើយតាមរយៈសេចក្ដីជំនឿ មនុស្សអាចក្លាយជាពលរដ្ឋរបស់នគរនោះបាន។ ទោះជាយ៉ាងណា វាមិនទាន់ត្រូវបានបង្កើតឡើងជាក់ស្ដែងទេ រហូតដល់ការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ សូម្បីតែបន្ទាប់ពីទ្រង់បានចាប់ផ្ដើមបេសកកម្មនៅលើផែនដីរបស់ទ្រង់ហើយ

> ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ដែលនឿយហត់ដោយសារភាពរឹងរូស និងការមិនដឹងគុណរបស់មនុស្ស ក៏អាចដកថយពីការបូជានៅកាល់វ៉ារីបានដែរ។ នៅក្នុងសួនកេតសេម៉ានី ពែងនៃទុក្ខវេទនាបានញ័រនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់។ សូម្បីតែនៅពេលនោះ ទ្រង់ក៏អាចជូតញើសឈាមចេញពីព្រះភាលរបស់ទ្រង់ ហើយទុកឲ្យពូជពង្សដែលមានទោសវិនាសទៅក្នុងអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួនបានដែរ។ ប្រសិនបើទ្រង់បានធ្វើដូច្នោះ មនុស្សដែលបានធ្លាក់ចុះនឹងគ្មានការប្រោសលោះឡើយ។ ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានប្រគល់ជីវិតរបស់ទ្រង់ចុះ ហើយដោយដង្ហើមចុងក្រោយរបស់ទ្រង់បានស្រែកឡើងថា «បានសម្រេចហើយ» នៅពេលនោះ ការសម្រេចបំពេញនៃផែនការប្រោសលោះត្រូវបានធានា។ ព្រះសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលបានប្រទានដល់គូស្វាមីភរិយាដែលមានបាបនៅក្នុងអេដែន ត្រូវបានអនុម័តបញ្ជាក់។ នគរនៃព្រះគុណ ដែលពីមុនមានស្រាប់ដោយព្រះសន្យារបស់ព្រះ នៅពេលនោះត្រូវបានបង្កើតឡើង»។ The Great Controversy, 347.

ព្រះគ្រីស្ទបានបង្កើតនគរអស់កល្បជានិច្ចមួយក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រព្យាការណ៍នៃក្រុងរ៉ូមបិសាចសាសនា មិនមែននៅចុងបញ្ចប់នៃក្រុងរ៉ូមសាសនបុព្វបុរសទេ។ ព្រះអង្គក៏បង្កើតនគរសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គនៅពេលការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គផងដែរ ដែលរួមបញ្ចូលប្រវត្តិសាស្ត្រនៃភ្លៀងចុងក្រោយ នៅពេលខ្យល់ទាំងបួននៃអ៊ីស្លាមត្រូវបានដោះលែង។

> «ភ្លៀងចុងក្រោយកំពុងតែមកលើអ្នកទាំងឡាយដែលបរិសុទ្ធ—នៅពេលនោះ គ្រប់គ្នានឹងទទួលវា ដូចកាលពីមុន។»

> «នៅពេលទេវទូតទាំងបួនលែងដៃ ព្រះគ្រីស្ទនឹងស្ថាបនារាជ្យរបស់ទ្រង់ឡើង។ គ្មាននរណាម្នាក់ទទួលភ្លៀងចុងក្រោយឡើយ លុះត្រាតែជាអ្នកដែលកំពុងប្រឹងប្រែងអស់ពីសមត្ថភាពរបស់ខ្លួន។ ព្រះគ្រីស្ទនឹងជួយយើង។ មនុស្សទាំងអស់អាចឈ្នះបាន ដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ តាមរយៈព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ស្ថានសួគ៌ទាំងមូលកំពុងយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះកិច្ចការនេះ។ ទេវទូតក៏ចាប់អារម្មណ៍ដែរ»។ Spalding and Magan, 3.

នៅពេលខ្យល់ទាំងបួនត្រូវបានលែងចេញ ព្រះគ្រីស្ទតាំងនគររបស់ទ្រង់ឡើង។ ទាំងភ្លៀងចុងក្រោយ និងការលែងចេញនៃខ្យល់ទាំងបួន សុទ្ធតែតំណាងឲ្យព្រឹត្តិការណ៍ដែលរីកចម្រើនជាបន្តបន្ទាប់ ហើយមិនមែនមួយណាតំណាងឲ្យចំណុចមួយក្នុងពេលវេលាទេ។ ខ្យល់ទាំងបួនតំណាងឲ្យសាសនាឥស្លាម។

> «ទេវតាទាំងឡាយកំពុងទប់ខ្ទប់ខ្យល់ទាំងបួន ដែលត្រូវបានតំណាងដោយសេះកាចសាហាវមួយ កំពុងព្យាយាមផ្ទុះរួច ហើយស្ទុះឆ្លងកាត់លើផ្ទៃនៃដីទាំងមូល នាំមកនូវការបំផ្លាញ និងសេចក្ដីស្លាប់តាមផ្លូវដែលវាឆ្លងកាត់។»

> «តើយើងនឹងដេកលក់នៅលើគែមបំផុតនៃពិភពអស់កល្បជានិច្ចឬ? តើយើងនឹងស្ពឹកស្រពន់ ត្រជាក់ និងស្លាប់ឬ? អូ

> សូមឲ្យនៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់យើងមានព្រះវិញ្ញាណ និងដង្ហើមរបស់ព្រះ ដែលបានផ្លុំចូលទៅក្នុងប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចឈរឡើងលើជើងរបស់ខ្លួន ហើយរស់នៅ។ យើងត្រូវការឃើញថា ផ្លូវនោះតូចចង្អៀត ហើយទ្វារក៏ចង្អៀតដែរ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងឆ្លងកាត់ទ្វារចង្អៀតនោះ ភាពទូលាយរបស់វាគឺឥតព្រំដែន»។ Manuscript Releases, volume 20, 217.

ពួកទេវតាកំពុងចាប់ទប់សេះដ៏កាចសាហាវនៃសាសនាឥស្លាម ដែលកំពុងស្វែងរកការរួចផុត ដោយនាំមរណភាព និងសេចក្ដីវិនាសអន្តរាយទៅតាមផ្លូវរបស់វា នៅក្នុងកំឡុងពេលដែលព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះត្រូវបានផ្លុំចូលលើប្រជាជនរបស់ព្រះ។ បន្ទាប់មក ពួកគេឈរឡើងលើជើងរបស់ខ្លួន ហើយមានជីវិត។ មុនពេលព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានផ្លុំចូលលើពួកគេ ប្រជាជនរបស់ព្រះគឺស្លាប់ ពីព្រោះដង្ហើមនៃព្រះវិញ្ញាណបណ្ដាលឲ្យពួកគេឈរឡើង ហើយមានជីវិត។ នៅពេលដែលបងស្រី វ៉ាយត៍ និយាយថា ឥឡូវនេះយើងបានមកដល់គ្រាមួយ ដែលជើងនៃរូបសំណាកដែលលាយឡំដោយដែក និងដីឥដ្ឋបសើម តំណាងឲ្យការរួមបញ្ចូលគ្នារវាងសាសនាចក្រ និងរដ្ឋ នោះការចាក់បង្ហូរភ្លៀងចុងក្រោយនៅតែស្ថិតនៅក្នុងអនាគត។

> «ភ្លៀងចុងក្រោយនឹងធ្លាក់មកលើប្រជាជនរបស់ព្រះ។ ទេវតាដ៏មានអំណាចមួយនឹងចុះមកពីស្ថានសួគ៌ ហើយផែនដីទាំងមូលនឹងត្រូវបានបំភ្លឺដោយសិរីល្អរបស់លោក។» Review and Herald, April 21, 1891.

មានសំឡេងពីរនៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូកដប់ប្រាំបី។

> «នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវបានចាប់ផ្ដើមព្រះរាជកិច្ចជាសាធារណៈរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គបានសម្អាតព្រះវិហារពីការបំពានបំភ្លៃប្រមាថវិសុទ្ធរបស់វា។ ក្នុងចំណោមសកម្មភាពចុងក្រោយៗនៃព្រះរាជកិច្ចរបស់ព្រះអង្គ មានការសម្អាតព្រះវិហារជាលើកទីពីរ។ ដូច្នេះ ក្នុងកិច្ចការចុងក្រោយសម្រាប់ការព្រមានដល់លោកិយ មានការហៅពីរយ៉ាងដាច់ដោយឡែកត្រូវបានប្រកាសទៅកាន់ក្រុមជំនុំទាំងឡាយ»។ Selected Messages, book 2, 118.

សំឡេងទីមួយគឺជាការហៅឲ្យភ្ញាក់ឡើងសម្រាប់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះ ហើយសំឡេងទីពីរគឺជាការហៅឲ្យភ្ញាក់ឡើងសម្រាប់កូនចៅផ្សេងទៀតរបស់ព្រះ ដែលនៅតែស្ថិតនៅក្នុងបាប៊ីឡូន។

> «មានលោកិយមួយកំពុងដេកស្ថិតនៅក្នុងសេចក្ដីអាក្រក់ ក្នុងការបោកបញ្ឆោត និងការភាន់ច្រឡំ នៅក្រោមស្រមោលនៃសេចក្ដីស្លាប់ផ្ទាល់—ដេកលក់ ដេកលក់។ តើអ្នកណាខ្លះកំពុងមានការឈឺចាប់ក្នុងព្រលឹងចិត្ត ដើម្បីដាស់ពួកគេឲ្យភ្ញាក់ឡើង? តើសំឡេងណាអាចទៅដល់ពួកគេបាន? ចិត្តរបស់ខ្ញុំត្រូវបាននាំទៅកាន់អនាគត នៅពេលដែលសញ្ញានឹងត្រូវបានប្រកាសថា “មើល៍ កូនកំលោះមកហើយ; ចូរចេញទៅទទួលទ្រង់ចុះ។” ប៉ុន្តែមនុស្សខ្លះនឹងបានពន្យារពេល ក្នុងការទៅយកប្រេងសម្រាប់បំពេញចង្កៀងរបស់ខ្លួនឡើងវិញ

ហើយយឺតពេលពេកហើយ ពួកគេនឹងឃើញថា អត្តចរិត ដែលត្រូវបានតំណាងដោយប្រេង នោះ មិនអាចផ្ទេរឲ្យគ្នាបានឡើយ»។ Bible Echo, May 4, 1896.

ក្នុងអត្ថបទនោះ មានសំណួរពីរត្រូវបានសួរ។ តើនរណាកំពុងមានការឈឺចាប់នៅពេលរើង ដើម្បីដាស់ពួកគេឡើង? តើសំឡេងណាអាចឈានដល់ពួកគេ?

"សំឡេង" ដែលដាស់ឲ្យលោកិយភ្ញាក់ឡើង គឺជាសំឡេងទីពីរនៃវិវរណៈ ជំពូក ១៨ ដែលហៅហ្វូងចៀមផ្សេងទៀតរបស់ព្រះឲ្យចេញពីបាប៊ីឡូន។ ទាំងប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះ និងលោកិយ ត្រូវការឲ្យបានដាស់ឡើងដោយសម្រែកកណ្ដាលអធ្រាត្រ ដែលគ្រាន់តែជានិមិត្តសញ្ញាមួយទៀតនៃភ្លៀងចុងក្រោយប៉ុណ្ណោះ។

តើពួកមីឡឺរាយត៍ត្រឹមត្រូវឬទេ ក្នុងការកំណត់ថា នៅក្នុងសម័យនៃគេរទីបួន ព្រះគ្រីស្ទនឹងបង្កើតនគរមួយដ៏អស់កល្បជានិច្ច? ត្រឹមត្រូវ។

ព្រះអង្គបានបង្កើតរាជ្យនៃ «ព្រះគុណ» របស់ព្រះអង្គនៅឯឈើឆ្កាង ដែលបានកើតឡើងក្នុងសម័យប្រវត្តិសាស្ត្រនៃនគរទីបួននៃព្រះបន្ទូលទំនាយក្នុងព្រះគម្ពីរ។ នគរនោះគឺរ៉ូមពហុទេវនិយម។ ក្នុងដានីយ៉ែល ជំពូក ២ ការធ្លាក់ចុះចេញពីសចេក្តីជំនឿ ដែលនាំមុខសម័យក្រុមជំនុំធាទីរ៉ា តើត្រូវបានតំណាងឬទេ? បាទ/ចាស ពីព្រោះដីឥដ្ឋ ដែលតំណាងឲ្យប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះ បានប្រែពីដីឥដ្ឋទៅជាដីឥដ្ឋលាយភក់។ ដូច្នេះ ធាទីរ៉ា ស្ថិតនៅត្រង់ណាក្នុងរូបចម្លាក់នោះ? ឬតើវាមាននៅក្នុងរូបចម្លាក់នោះដែរឬទេ? វាត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងរូបចម្លាក់នោះ ហើយនេប៊ូក្នេសា បំភ្លឺលើសេចក្តីពិតនោះ នៅពេលដែលគាត់ឈានដល់កំពូលនៃអំណួតក្រអឺតក្រទមរបស់គាត់ក្នុងដានីយ៉ែល ជំពូក ៤។

> ស្តេចទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «តើនេះមិនមែនជាបាប៊ីឡូនដ៏ធំ ដែលយើងបានសង់ឡើងសម្រាប់ជារាជវាំងនៃនគរ ដោយឫទ្ធានុភាពនៃអំណាចរបស់យើង និងសម្រាប់សិរីល្អនៃឧត្តមភាពរបស់យើងទេឬ?» ដានីយ៉ែល 4:30។

មុនពេលការជំនុំជម្រះរបស់នេប៊ូក្នេសារ គឺរយៈពេលពីរពាន់ប្រាំរយមុនថ្ងៃនេះ ដែលគាត់រស់ដូចជាសត្វព្រៃនៅទីវាល គាត់បានបង្ហាញអំណួតរបស់ខ្លួន ដោយសួរសំណួរថា តើអាណាចក្រដែលជាបាប៊ីឡូនដ៏ធំនេះ មិនមែនជាអ្វីដែលគាត់បានសង់ឡើងឬ? ស្ត្រីពេស្យារបស់វិវរណៈ ជំពូកដប់ប្រាំពីរ មានពាក្យសរសេរនៅលើថ្ងាសរបស់នាងថា «អាថ៌កំបាំង បាប៊ីឡូនដ៏ធំ មាតានៃស្ត្រីពេស្យា និងនៃអំពើគួរស្អប់ខ្ពើមទាំងឡាយនៅផែនដី»។ ព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំង ដូចដែលបងស្រី វ៉ៃត៍ ហៅនាង គឺជាបាប៊ីឡូនដ៏ធំ។ ក្បាលមាសនៅក្នុងរូបចម្លាក់នោះ តំណាងឲ្យបាប៊ីឡូនតាមអក្សរ ហើយក៏តំណាងឲ្យបាប៊ីឡូនខាងវិញ្ញាណផងដែរ គឺជានគរទីប្រាំនៃទំនាយព្រះគម្ពីរ ដែលមានលក្ខណៈពិសេសមួយគត់ថា ជាអំណាចដែលបានទទួលរបួសមរណៈ។ នៅក្នុងអេសាយ ជំពូកម្ភៃបី អំណាចសមុទ្រចេញពីដើមនៃប៉ាប ដែលតំណាងដោយក្រុងទីរ៉ុស នឹងត្រូវបានបំភ្លេចអស់រយៈពេលចិតសិបឆ្នាំ ដូចជាសម័យរបស់ស្តេចមួយរូប។ បាប៊ីឡូនតាមអក្សរ ដែលតំណាងដោយនេប៊ូក្នេសារ ក៏បានទទួលរបួសមរណៈមួយផងដែរ ដែលត្រូវបានព្យាបាលវិញ នៅពេលនេប៊ូក្នេសារ ត្រូវបាននិរទេសចេញពីអាណាចក្ររបស់គាត់អស់រយៈពេលពីរពាន់ប្រាំរយមុនថ្ងៃនេះ។

ហាប៊ីឡូនដ៏ធំតាមអក្សរ ជាគំរូសម្គាល់ទុកជាមុននៃហាប៊ីឡូនដ៏ធំខាងវិញ្ញាណ
ហើយទាំងពីរនេះបានត្រូវដកហូតអាណាចក្ររបស់ខ្លួនជាបណ្តោះអាសន្ន
ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានស្ដារឡើងវិញ។ ស្ត្រីពេស្យានៃវិវរណៈ ជំពូកដប់ប្រាំពីរ
មិនមានពែងប្រាក់នៅក្នុងដៃរបស់នាងទេ ហើយក៏មិនមែនជាពែងលង្ហិន ឬពែងដែកដែរ
គឺនាងមានពែងមាស។

> ហើយស្ត្រីនោះបានស្លៀកពាក់ដោយពណ៌ស្វាយ និងពណ៌ក្រហមឆ្អៅ
> ហើយត្រូវបានតុបតែងដោយមាស ត្បូងមានតម្លៃ និងគុជខ្យង
> កាន់ពែងមាសមួយនៅក្នុងដៃរបស់នាង ដែលពេញដោយអំពើគួរស្អប់ខ្ពើម
> និងសេចក្តីមិនបរិសុទ្ធនៃអំពើផិតក្បត់របស់នាង។ វិវរណៈ 17:4

មាសតំណាងឲ្យហាប៊ីឡូនតាមន័យពិត ហើយវាក៏តំណាងឲ្យហាប៊ីឡូនខាងវិញ្ញាណផងដែរ
គឺជានគរទីប្រាំនៃពាក្យទំនាយក្នុងព្រះគម្ពីរ ដែលបានទទួលរបួសដ៏ស្លាប់មួយនៅឆ្នាំ
1798
នៅពេលដែលនគរទីប្រាំមួយនៃពាក្យទំនាយក្នុងព្រះគម្ពីរបានឡើងកាន់បល្ល័ង្ក។
ហាប៊ីឡូនតាមន័យពិតនៅក្នុងរូបសំណាកនោះ ត្រូវបានបន្តដោយនគរប្រាក់មួយ
ដែលមានអំណាចពីរ គឺពួកមេឌី និងពួកពើស៊ី ហើយស្នែងពើស៊ីនៅក្នុងដានីយ៉ែល ជំពូក
៨ បានឡើងមកក្រោយ ហើយខ្ពស់ជាង។ ដារីយុស ជនជាតិមេឌី គឺជាស្នែងទីមួយ
ហើយមេទ័ពរបស់គាត់ គឺស៊ីរូស ជាជនជាតិពើស៊ី ដែលនៅទីបំផុតនឹងឡើងកាន់អំណាច
បន្ទាប់ពីស្តេចមេឌី ដារីយុស។

ស៊ីរូសគឺជាប្រភេទនៃព្រះគ្រីស្ទ ដែលនឹងចាប់ផ្តើមដំណើរការនៃការដោះលែងប្រជារាស្ត្រ
របស់ព្រះចេញពីការជាប់ជាឈ្លើយ។
ចក្រភពមេឌូ-ពើស៊ីតំណាងឲ្យនគរទីប្រាំមួយនៃទំនាយព្រះគម្ពីរ គឺសហរដ្ឋអាមេរិក។
សហរដ្ឋអាមេរិកមានស្នែងពីរ ដែលតំណាងឲ្យលទ្ធិសាធារណរដ្ឋនិយម
និងប្រូតេស្តង់និយម។
ដារីយុសតំណាងឲ្យស្នែងនៃលទ្ធិសាធារណរដ្ឋនិយមរបស់សហរដ្ឋអាមេរិក
ហើយស៊ីរូសតំណាងឲ្យស្នែងនៃប្រូតេស្តង់និយម។
ដូចដែលស៊ីរូសបានចាប់ផ្តើមដំណើរការនៃការដោះលែងប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះ
ដើម្បីស្ថាបនាក្រុងយេរូសាឡឹម និងព្រះវិហារឡើងវិញ
សហរដ្ឋអាមេរិកក៏ជាទឹកដីដែលត្រូវបានលើកឡើង
ដើម្បីដោះលែងពួកឈ្លើយចេញពីការជាប់ជាឈ្លើយរបស់ហាប៊ីឡូនខាងវិញ្ញាណ
ដើម្បីសង់ព្រះវិហារខាងវិញ្ញាណឡើង ដែលពួកមីល្លើរីតបានចាក់គ្រឹះ។
ការជាប់ជាឈ្លើយនៅហាប៊ីឡូនតាមន័យអក្សរ ដែលមានរយៈពេលចិតសិបឆ្នាំ
គឺជាប្រភេទនៃការជាប់ជាឈ្លើយនៅហាប៊ីឡូនខាងវិញ្ញាណ
អស់រយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំ។
សហរដ្ឋអាមេរិកគឺជាស្មាប្រាក់នៅក្នុងរូបសំណាករបស់នេប៊ូក្នេសា។

នគរទីបី ដែលជាលង្ហិន គឺជាប្រទេសក្រិក ដែលតំណាងឲ្យនគរសកលមួយ។
នគរនោះគឺអង្គការសហប្រជាជាតិ ដែលនៅក្នុងវិវរណៈ ១៧ ជានគរដែលនៅឆ្នាំ 1798
មិនទាន់បានមកដល់នៅឡើយ។ ស្តេចទាំងដប់ក្នុងវិវរណៈ ១៧
យល់ព្រមប្រគល់នគររបស់ខ្លួនដល់សាសនាចក្របាប ដែលជានគរទីប្រាំបី
ហើយជានគរមួយក្នុងចំណោមនគរទាំងប្រាំពីរ។ ពួកគេធ្វើកិច្ចព្រមព្រៀងនេះ
ពីព្រោះពួកគេត្រូវបានបង្ខំដោយសហរដ្ឋអាមេរិក

ហើយពីព្រោះលោកិយកំពុងត្រូវបានបំផ្លាញដោយ «ខ្យល់ទាំងបួន» នៃសាសនាអ៊ីស្លាម ដែលត្រូវបានដោះលែងក្នុងអំឡុងពេលនៃភ្លៀងចុងក្រោយ ដែលចាប់ផ្តើមត្រូវបានចាក់ស្រោចយ៉ាងពេញលេញនៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យនៅសហរដ្ឋអាមេរិក។

នៅពេលមានច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យនៅសហរដ្ឋអាមេរិក ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បង្កើតនគរនៃ «សិរីល្អ» របស់ទ្រង់ ដោយទ្រង់លើកប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ឡើងជាទង់សញ្ញា ដើម្បីហៅកូនចៅឯទៀតរបស់ព្រះឲ្យចេញពីបាប៊ីឡូន។ ដូច្នេះ ស្នែងនៃលទ្ធិប្រូតេស្តង់កើតឡើងចុងក្រោយ ហើយខ្ពស់ជាងស្នែងដំបូង ស្របតាមស្នែងពីររបស់មេឌូ-ពែរ្ស។ នៅពេលអង្គការសហប្រជាជាតិយល់ព្រមប្រគល់ការគ្រប់គ្រងពិភពលោកទៅឲ្យសាសនាចក្រប៉ាប រួចខ្យល់ទាំងបួននៃតស្លាមត្រូវបានបញ្ចេញ ហើយនគរពិភពលោកទាំងមូលត្រូវប្រឈមមុខនឹងសង្គ្រាមដែលបានកើតតាមក្រោយមរណភាពរបស់ស្នែងដំបូងនៃក្រិក ដែលត្រូវបានបំបាក់ ហើយបង្កើតស្នែងបួន។

នៅពេលរូបចម្លាក់នោះឈានដល់ជើងដែលជាដែក (អំណាចរដ្ឋ) និងដីឥដ្ឋទន់ (អំណាចសាសនាចក្រ) ព្រមទាំងម្រាមជើងដប់ (ស្តេចដប់រូប) ថ្មដែលត្រូវបានកាត់ចេញពីភ្នំដោយមិនប្រើដៃ ក៏វាយទៅលើជើងរបស់រូបចម្លាក់នោះ។ ពួកមីឡឺរ៉ាយត៍ត្រឹមត្រូវស្របតាមរូបចម្លាក់របស់ដានីយ៉ែល តាមដែលពួកគេអាចត្រឹមត្រូវបានពីទស្សនៈរបស់ពួកគេនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រព្យាករណ៍។ ប៉ុន្តែ អាល់ហ្វា និង អូមេហ្គា តែងតែបង្ហាញចុងបញ្ចប់ដោយការចាប់ផ្តើម ហើយនគរទាំងបួននៃរូបចម្លាក់របស់នេប៊ូក្នេសារ តំណាងឲ្យនគរពិតប្រាកដបួន ដែលជាគំរូនៃគូប្រកបខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកវានៅចុងបញ្ចប់នៃលោកិយ។

ជាមួយនឹងអាណាចក្រនានានៃប្រវត្តិសាស្ត្រ រ៉ូមកើតឡើងជាលេខប្រាំបី ហើយជាផ្នែកមួយនៃទាំងប្រាំពីរ។ ក្នុង ដានីយ៉ែល ៧ រ៉ូមកើតឡើងជាលេខប្រាំបី ហើយជាផ្នែកមួយនៃទាំងប្រាំពីរ។ ក្នុង ដានីយ៉ែល ៨ រ៉ូមកើតឡើងជាលេខប្រាំបី ហើយជាផ្នែកមួយនៃទាំងប្រាំពីរ។ ក្នុង វិវរណៈ ១៧ រ៉ូមកើតឡើងជាលេខប្រាំបី ហើយជាផ្នែកមួយនៃទាំងប្រាំពីរ។ ក្នុង ដានីយ៉ែល ២ ដែលតំណាងឲ្យការលើកឡើងជាលើកដំបូងអំពីអាណាចក្រនានានៃព្យាករណ៍ព្រះគម្ពីរ រ៉ូមខាងវិញ្ញាណសម័យទំនើបកើតឡើងជាលេខប្រាំបី ហើយជាផ្នែកមួយនៃទាំងប្រាំពីរ។ រូបភាពប្រៀបធៀបដំបូង (Alpha) នៃអាណាចក្រនានានៃព្យាករណ៍ព្រះគម្ពីរ កំណត់សម្គាល់អំពីរូបភាពចុងក្រោយ (Omega)។

> «យើងបានមកដល់សម័យមួយ ដែលក្នុងនោះ កិច្ចការដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ
> ត្រូវបានតំណាងដោយជើងនៃរូបសំណាក ដែលដែកត្រូវបានលាយជាមួយដីឥដ្ឋទន់។
> ព្រះមានប្រជាជនមួយក្រុម គឺជាប្រជាជនដែលបានជ្រើសរើស
> ដែលការយល់ដឹងវិនិច្ឆ័យរបស់ពួកគេត្រូវតែបានញែកជាបរិសុទ្ធ
> ហើយពួកគេមិនត្រូវក្លាយជាមិនបរិសុទ្ធ ដោយដាក់ឈើ ស្មៅស្ងួត
> និងចំបើងលើគ្រឹះនោះឡើយ។
> ព្រលឹងគ្រប់រូបដែលស្មោះត្រង់ចំពោះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ នឹងឃើញថា
> លក្ខណៈសម្គាល់ដ៏ខុសប្លែកនៃជំនឿរបស់យើង គឺថ្ងៃសប្ប័ទថ្ងៃទីប្រាំពីរ។
> ប្រសិនបើរដ្ឋាភិបាលគោរពថ្ងៃសប្ប័ទ ដូចដែលព្រះបានបង្គាប់
> នោះវានឹងឈរនៅក្នុងកម្លាំងរបស់ព្រះ
> ហើយក្នុងការការពារសេចក្តីជំនឿដែលបានប្រគល់ម្តងជាស្ថាពរដល់ពួកបរិសុទ្ធ។

> ប៉ុន្តែ រដ្ឋបុរសនយោបាយទាំងឡាយនឹងគាំទ្រថ្ងៃសប្ប័ទក្លែងក្លាយ ហើយនឹងលាយបញ្ចូលជំនឿសាសនារបស់ពួកគេជាមួយការរក្សាថ្ងៃនេះ ដែលជាកូនរបស់សាសនាប៉ាប ដោយលើកវាឡើងខ្ពស់ជាងថ្ងៃសប្ប័ទដែលព្រះអម្ចាស់បានញែកជាបរិសុទ្ធ និងប្រទានពរ ដោយបានកំណត់វាដាច់ដោយឡែកសម្រាប់មនុស្សឲ្យរក្សាវាជាបរិសុទ្ធ ជាទីសម្គាល់រវាងទ្រង់ និងប្រជាជនរបស់ទ្រង់រហូតដល់មួយពាន់ជំនាន់។ ការលាយបញ្ចូលគ្នារវាងឧបាយកលសាសនាចក្រ និងឧបាយកលរដ្ឋ ត្រូវបានតំណាងដោយដែក និងដីឥដ្ឋ។ សហភាពនេះកំពុងធ្វើឲ្យអំណាចទាំងមូលរបស់ពួកសាសនាចក្រខ្សោយចុះ។ ការផ្តល់អំណាចរបស់រដ្ឋដល់សាសនាចក្រ បែបនេះ នឹងនាំមកនូវលទ្ធផលអាក្រក់។ មនុស្សបានស្ទើរតែឆ្លងផុតចំណុចនៃការអត់ធ្មត់របស់ព្រះហើយ។ ពួកគេបានដាក់កម្លាំងរបស់ខ្លួនក្នុងនយោបាយ ហើយបានរួបរួមជាមួយសាសនាប៉ាប។ ប៉ុន្តែ ពេលវេលានឹងមកដល់ ដែលព្រះនឹងដាក់ទោសពួកអ្នកដែលបានធ្វើឲ្យក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ក្លាយជាមោឃៈ ហើយការងារអាក្រក់របស់ពួកគេនឹងត្រឡប់មកលើខ្លួនពួកគេវិញ»។ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168.

អាល់ផា និង អូមេហ្គា
បានធ្វើឲ្យការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវរបស់អ្នកត្រួសត្រាយអំពីសៀវភៅដានីយ៉ែលទាំងពីរក្លាយជា «ថ្មី»។

> ហើយព្រះអង្គដែលគង់លើបល្ល័ង្កមានព្រះបន្ទូលថា៖ «មើល៍ ខ្ញុំធ្វើឲ្យគ្រប់ទាំងអស់ថ្មីឡើងវិញ»។ ហើយព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «ចូរសរសេរចុះ ដ្បិតពាក្យទាំងនេះជាពិត ហើយស្មោះត្រង់»។ ហើយព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំទៀតថា៖ «ការនេះបានសម្រេចហើយ។ ខ្ញុំជាអាល់ហ្វា និងអូមេហ្គា ជាដើម និងជាចុង។ ខ្ញុំនឹងប្រទានទឹកពីប្រភពនៃទឹកជីវិតដោយឥតគិតថ្លៃ ដល់អ្នកណាដែលស្រេក»។ វិវរណៈ ២១:៥, ៦។